Kovács Bálint

Szótlan

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 13. szám, 2020. március 27.

Meg azoké a pillanatoké, amikor becsúszott a másik paplanja alá, mellé, az ő ágyába, és bár hallotta a lélegzetvételén, hogy ébren van, sőt valahogy még az is benne volt ebben a szuszogásban, hogy várt rá, mégis, egy percig vagy kettőig nem történt semmi, csak a csönd mocorgott köztük, most már mind a kettejüké. Ebből lett az az érintés, véletlenül vagy kitervelten véletlennek tűnően, amikor valahogy mégis összeért a bőr a bőrrel, nem tudták, hogy melyikük mozdulata kellett hozzá, de megint ugyanaz az egyszerre meleg és hideg érzés futott át rajtuk. Annak volt csak hangja, tulajdonképpen nevetséges hangja, ahogy egy nyálas cuppanással szétvált a szájuk, persze egyiküket sem érdekelte, hogy milyen ez a hang, meg hogy nem is kellene semmi más hangnak lennie, legfeljebb valami lágy hegedűs aláfestő filmzenének, dehogy.